

[Henry Christensen.]

grund til at acceptere en fortsat udskydelse af jordlovsforslagenes behandling til et senere tidspunkt.

Når statsministeren dernæst, hvad angår de 12 lovforslag i forbindelse med helhedsløsningen — og jeg siger den såkaldte helhedsløsning og vil blive ved med at sige det — henviser til, at man tidligere har behandlet forslag om standsning af strejker og lockouter med stor hast, må jeg fremhæve, at vi befandt os jo ikke nu i en situation, hvor der var strejker og lockouter. For to år siden var vi kommet helt hen i maj måned, tror jeg, før man behandlede arbejdsmarkedets problemer her. Dertil kommer, at der var mulighed for, at mæglingssmanden kunne have udsat eventuelle konflikter et godt stykke tid endnu, således at der ikke heri lå nogen nødvendighed for det pres, regeringen har lagt på folketingets arbejde.

Endvidere er det jo ingeniørlunde blot spørgsmålet om overenskomstsituationen, man har ønsket afklaret i løbet af nul komma nul. Det er samtidig spørgsmålet om en helt ny indgribende lovgivning om pris- og avancestop og om udbyttebegrænsning; man har forlangt afklaret en lang række spørgsmål i den sociale lovgivning, i lejelovgivningen, forlangt afklaret, behandlet og færdigbehandlet hele det store, omfattende problemkompleks omkring dansk landbrugs øjeblikkelige stilling. Det er altså mange, mange flere ting end det, statsministeren henviste til.

Jeg mener virkelig alvorligt, at det, vi her har været stillet over for, er uholdbart, og jeg tror, statsministeren ville gøre også sig selv en tjeneste ved at erkende, at hvis folketinget overhovedet skal have mulighed for at holde folkestyrets arbejdsformer i hævd, således at folketingets medlemmer dog ved, hvad det er, vi arbejder med og gennemfører, lader dette sig ikke gentage. Det er ødelæggende for tingets arbejdsmuligheder, og det er — hvad jeg også gerne vil understrege — ødelæggende for befolkningens muligheder for at kunne følge med i den omfattende lovgivning, der vedrører den. Så er det ikke nok at sige som det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at de får det at mærke på deres krop siden hen. Det kan være, det er tilfredsstillende for

ham eller regeringen, men det har ikke noget med ordentligt folkestyre at gøre.

**Poul Møller:** Jeg skal ikke komme ind på det ærede medlem hr. Aksel Larsens beklagelse over, at han ikke kan komme til at deltage i venstres og det konservative folkepartis udtalelse; det må han jo finde sig i. Jeg synes dog nok, det ville være rimeligere, hvis regeringspartierne og socialistisk folkeparti, når de var enige, udtalte sig i én betænkning, for så var folkefronten her i landet jo samlet.

Spørgsmålet om sambeskatningen blev endelig her ved tredje behandling rejst af det ærede medlem fru Lis Groes. Jeg havde egentlig håbet, at det ærede medlem på et tidligere tidspunkt under tingets behandling af denne sag havde rejst spørgsmålet over for ministeren, så han havde erfaret, at der også langt ind i socialdemokratiet var interesse for at få en løsning på sambeskatningsproblemet.

Nu er det jo vanskeligt at diskutere dette spørgsmål med finansministeren, der åbenbart kender den betænkning, vi andre ikke kender. Den højtærede finansminister har i hvert fald haft den i sin hånd, inden vanskelighederne med dens udfærdigelse var begyndt. Jeg skal kun endnu en gang beklage, at den højtærede finansminister ikke har kunnet bekæmpe trykkerivanskelighederne og få denne betænkning frem til folketingsudvalget. Men vi er naturligvis ude af stand til at diskutere, hvad der står i den, og den højtærede finansminister burde måske under disse omstændigheder have afholdt sig fra at fremføre det, der står i betænkningen, som et argument, når ingen andre kender den.

Nu håber jeg, at det ærede medlem fru Lis Groes ved den afstemning, der nu følger, vil gøre sit til, at det fremskridt, der er gjort i kampen mod sambeskatningen, ikke bliver gjort illusorisk ved, at man samtidig gennemfører bunden opsparing for de borgere, der skulle have haft skattelettelse, hvis der ikke havde været sambeskatning.

Den højtærede statsminister var inde på tingets arbejdsgang, og i stedet for at beklage, at han havde drevet disse lovforslag så kraftigt frem, at tinget ikke har kunnet følge med, var det, som om han ville forsvare sig med at sige, at det var oppo-